

G 5,21–65

«Ὅπηνίκα ἔθελοντὶ τοῦ πατρὸς ἐχωρίσθην
καὶ ἐν ταῖς ἄκραις κατοικεῖν μόνος ἠρετισάμην,
ταξιδεῦσαι ἠθέλησα εἰς τὴν ἔνδον Συρίαν,
ἔτος πεντεκαιδέκατον ἄγων τῆς ἡλικίας·
ἀνύδρους τε καταλαβὼν κάμπους τῆς Ἀραβίας, (25)
τὴν ὁδόν, ὥσπερ εἴωθα, μόνος μου διοδεύων,
φάραν ἐπικαθήμενος, βαστάζων καὶ κοντάριν,
ἔνδιψος ὄλος γέγονα (πολὺς γὰρ ἦν ὁ καύσων)
καὶ πανταχοῦ ἐσκόπευα ποῦ τὸ ὕδωρ ὑπάρχει.
Δένδρον ὀρῶ ἀπόμηκα πρὸς τὴν δασέαν βάλλον (30)
καὶ τὴν φάραν ἐπιλαλῶ νομίσας ὕδωρ ἔχειν
καὶ οὐδαμῶς ἀπέτυχον· φοῖνιξ δὲ ἦν τὸ δένδρον
καὶ ἐκ τῆς ῥίζης θαυμαστὴ ἀνεπέμπετο βρύσις.
Ταύτη δ' ὡς ἐπλησίαζον ὀλολυγμοὺς ἀκούω
καὶ κλαυσώδεις ὀλοφυρμούς μετὰ πλείστων δακρῶν· (35)
ἡ δὲ θρηνοῦσα κόρη ἦν πάνυ ὠραιοτάτη.
Κἀγὼ νομίσας φάντασμα τὸ ὀρώμενον εἶναι
ἔκδειλος ὄλος γέγονα, τριχῶν μου ὀξυνθέντων,
καὶ τὸ φρουροῦν με δὴ αἰεὶ διεχάραττον ὄπλον·
ἦν γὰρ ὁ τόπος ἔρημος, ἄβατος καὶ ἀλσώδης. (40)
Ἐκείνη δὲ ὡς εἶδε με, ἀνέθορεν εὐθέως,
ἑαυτὴν περιστείλασα ἐν τῷ πρέποντι κόσμῳ
τάς τε βροχὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἄρασα τῇ ὀθόνη,
πρὸς με λέγειν ἀπήρξατο περιχαρῶς τοιάδε:
Ἰπόθεν, καλὲ νεώτερε, καὶ ποῦ μόνος ὀδεύεις; (45)
Μὴ διὰ πόθον καὶ αὐτὸς ἐπλανήθης ἐνταῦθα;
Ἄλλ' ἐπειδὴ, ὡς ἔοικεν, ἐκ Θεοῦ ὠδηγήθης
τῆς ἐρημίας ὅπως με τὴν ἀθλίαν ἐλκύσης,
πρὸς μικρὸν ἀναπαύθητι, κύριέ μου, ἐνταῦθα,
ἴν' ὅπως ἀκριβέστερον τὰ κατ' ἐμοῦ ἀκούσης (50)
καὶ τινὰ λεγε τῶν ὀδυνῶν παρηγορίαν λάβω·
λόγοις γὰρ συνεπαίρεται ἐκ τῆς ψυχῆς ἡ λύπη.
Ταῦτα κἀγὼ ὡς ἤκουσα, εἰς χαρὰν μετεβλήθην @1
ἀληθὲς τὸ φαινόμενον ἀκριβῶς ἐννοήσας·
μετὰ πολλῆς τῆς ἡδονῆς ἐπέζευον εὐθέως (55)
μετὰ πολλῆς τῆς ἡδονῆς ἐπέζευον εὐθέως (55)
(ἤψατο γὰρ μου τῆς ψυχῆς τὸ ἀπόρητον κάλλος
ὥστε δευτέραν τῆς ἐμῆς ταύτην εἶναι νομίσας)
καὶ τὴν μὲν φάραν ἔδησα εἰς τοῦ δένδρου τὸν κλῶνα,
τὸ δὲ κοντάριν ἔστησα μέσον αὐτοῦ τῆς ῥίζης·
καὶ ὕδατος μεταλαβὼν πρὸς αὐτὴν τάδε ἔφην: (60)
Ἄεγε μοι, κόρη, πρότερον πῶς ἐνταῦθα διάγεις
καὶ τίνος χάριν ὤκησας ἐν τῇ ἐρήμῳ ταύτῃ.
Εἶθ' οὕτως γνώση καὶ αὐτὴ ποῖος κἀγὼ ὑπάρχω.'

Εἶτα καθίσαντες ὁμοῦ ἐν θώκῳ χαμαιζήλῳ,
τάδε λέγειν ἀπήρξατο στενάξασα ἐκ βάθους· (65)

6,12–41

Ἐν τούτῳ δὴ τῷ θαυμαστῷ μηνὶ τῷ γλυκυτάτῳ
ἠθέλησα μεταβαλεῖν μόνος μὲ τῆς καλῆς μου,
τοῦ στρατηγοῦ τῆς θυγατρὸς τοῦ Δουκὸς τῆς ὠραίας.
Καὶ δὴ πρὸς τινὰ θαυμαστὸν λειμῶνα ἀπελθόντες, (15)
ἐκεῖ τὴν τένδαν ἔστησα καὶ τὴν ἰδίαν κλίνην
κύκλωθεν ταύτης τεθεικῶς πάντων φυτῶν τὰ εἶδη.
Κάλαμοι ἐπεφύοντο εἰς ὕψος ἐπηρμένοι,
ὔδωρ ψυχρὸν ἀνέβλυζεν ἐν μέσῳ τοῦ λειμῶνος
καὶ πανταχοῦ διέτρεχεν τῆς γῆς ἐκείνης πάσης. (20)
Ὅρνέων γένη ἱκανὰ ἐνέμετο τῷ ἄλσει, [@1](#)
ταῶνες χειροθήεις τε ψιττακοὶ καὶ οἱ κύκνοι·
οἱ ψιττακοὶ κρεμώμενοι ἐπὶ τοῖς κλώνοις ἦδον,
οἱ κύκνοι ἐν τοῖς ὕδασι τὴν νομὴν ἐποιοῦντο,
οἱ ταῶνες τὰς πτέρυγας κυκλοῦντες εἰς τὰ ἄνθη (25)
ἀντέλαμπον τῇ τῶν ἀνθῶν ἐν ταῖς πτέρυξι χροῶα,
αἱ δὲ λοιπαὶ ἐλεύθερα τὰ πτερὰ κεκτημένα
ἔπαιζον ἐποχούμεναι εἰς τῶν δένδρων τοὺς κλώνους.
Καὶ τὸ κάλλος τῆς εὐγενοῦς κόρης ὑπεραστράπτων
κρεῖττον ταῶνος ἔλαμπε καὶ τῶν φυτῶν ἀπάντων· (30)
ναρκίσσου γὰρ τὸ πρόσωπον τὴν χροίαν ἐμιμείτο,
αἱ παρειαὶ ὡς εὐθαλον ἐξανέτελλον ῥόδον,
ἄνθος ῥόδων ἀρτιφυῆς ὑπέφηνε τὰ χεῖλη,
ὀπηνίκα ταῖς κάλυξι ἀρχεται ἀνατέλλειν·
βόστρυχοι ἐποχούμενοι τῶν ὀφρυδίων λίαν (35)
χρυσότερπεῖς ἀνέπεμπον ἀκτινοβόλους μάλα
καὶ διὰ πάντων ἄρρητος ὑπῆρχεν εὐφροσύνη.
Περὶ τῆς κλίνης πέμματα ἐκάπνιζον παντοῖα,
μόσχοι, νίται καὶ ἄμβαρα, καμφοραὶ καὶ κασσίαι,
καὶ ἦν πλείστη [≤ή≥](#) ἠδονὴ καὶ ὀσμὴ εὐφροσύνης· (40)
τοσαύτην ὁ παράδεισος τὴν τερπνότητα εἶχεν.

6,764–848

Ἡ δὲ ἀναποδίσασα λίαν τεταραγμένη
συγκεκομμένη τῇ φωνῇ ‘Ἐλέησον,’ ἐβόα, [@1](#) (765)
‘ἐλέησόν με, κύριε, τὴν κακῶς πλανηθεῖσαν·
μᾶλλον, εἰ οὐκ ἀπαξιοῖς, ποιήσωμεν φιλίαν,
ἔτι παρθένος γὰρ εἰμὶ ὑπ’ οὐδενὸς φθαρεῖσα·
σύ μόνος με ἐνίκησας, σύ με ἀποκερδίσεις·
ἔξεις δέ με καὶ συνεργὸν εἰς τοὺς ὑπεναντίους.’ (770)

Ἔοικε ἀποθνήσκεις, Μαξιμοῦ, πρὸς αὐτὴν ἄρτι ἔφην,
τὸ δὲ ἔχειν σε γαμετὴν οὐ δυνατόν μοι ἔσται,
νόμιμον ἔχω γαμετὴν εὐγενῆ καὶ ὠραίαν,
ἧς ἀγάπην οὐδέποτε τολμήσω ἀθετῆσαι.
Λοιπὸν δεῦρο ὑπὸ σκιάν ἀπέλθωμεν τοῦ δένδρου (775)
καὶ διδάξω σε ἅπαντα τὰ κατ' ἐμὲ ὡς ἔχουν.
Ἐλθόντες δὲ πρὸς ποταμοῦ τὰ γειτνιῶντα δένδρα,
ἢ Μαξιμοῦ τὴν ἑαυτῆς ἀποπλύνασα χεῖρα
καὶ δόκιμον ἐν τῇ πληγῇ ἄλειμμα ἐπιθεῖσα,
ὅπερ φέρειν εἰώθαμεν αἰεὶ ἐν τοῖς πολέμοις, (780)
ρίπτει τὸ ἐπιλώρικον· πολὺς γὰρ ἦν ὁ καύσων.
Καὶ ὁ χιτῶν τῆς Μαξιμοῦς ὑπῆρχεν ἀραχνώδης·
πάντα καθάπερ ἔσοπτρον ἐνέφαινε τὰ μέλη
καὶ τοὺς μαστοὺς προκύπτοντας μικρὸν ἄρτι τῶν στέρνων.
Καὶ ἐτρώθη μου ἡ ψυχὴ, ὠραία γὰρ ὑπῆρχε (785)

[...]

χεῖρα ὅπως ἐπλήγωσα τὴν δεξιὰν ἐκείνης [@1](#)
καὶ εἰ μὴ θᾶπτον ἐπέζευον καὶ ἐπέβρεχον ὕδωρ (830)
ταύτην οἰκτεῖρας ὡς γυνὴν καὶ ἀσθενῆ τῇ φύσει·
τὴν μὲν χεῖρα ἀπέπλυνα τὴν πληγὴν καταδήσας,
διὰ τοῦτο ἐβράδυνα, φῶς μου μεμυρισμένον,
ἴν' ὅπως μὴ ὄνειδισθῶ ὡς γυναῖκα φονεύσας.
Ταῦτα εἰπὼν, ἀναψυχὴν ἐλάμβανεν ἡ κόρη, (835)
ἀληθεύειν νομίσασα ἐμὲ ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν.
Εἶτα καὶ κατὰ νοῦν βαλὼν τὰ ῥήματα τῆς κόρης
καὶ ὅλως τῷ θυμῷ αὐτὸς εἰς ἄκρον ὑπερζέσας,
καβαλλικεύω παρευθύς, δῆθεν εἰς τὸ κυνήγιν,
καὶ ταύτην δὲ καταλαβὼν ἀνηλεῶς ἀνεῖλον, (840)
μοιχείαν, φόνον τότε γὰρ ἐκτελέσας ἀθλίως.
Καὶ οὕτως ὑποστρέψας γε ἔνθα ἦτον ἡ κόρη,
καὶ ἐκεῖσε τὴν ἅπασαν ποιήσαντες ἡμέραν
ἀμφοτέρω κατήλθομεν τῇ ἐξῆς ἐν τῇ τένδα
καὶ ἐπὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν λειμώνων ἐκείνων· (845)
καὶ μεθ' ἡμέρας σκέψεως καὶ βουλής παγκαλλίστης,
ἐν τῷ Εὐφράτῃ ἔκρινα τὴν οἴκησιν ποιῆσαι,
κατασκευάσαι τε λαμπρὸν καὶ ἐξαισίον οἶκον.»

E 1548–1599

Καὶ τότε πάλι ἢ Μαξιμοῦ οὕτως μὲ παρεκάλει·
«Κύρκα, φοβήσου τὸν Θεὸν καὶ ἀπὲ συμπάθησέ μου
καὶ ἄς φέρουν πάλιν ἄλογον, διὰ νὰ κάτσω ἀπάνω (1550)
καὶ νὰ νοήσης, ἄγουρε, καὶ τὴν ἐμὴν ἀνδρείααν.»
Καὶ ἐγὼ αὐτὴν παραχωρῶ ἵνα καβαλλικεύσῃ·
καὶ ἂν ἐνὶ ἡγεῦσις ἔμνοστος, πάλιν ἄς δευτερώσῃ.
Τὸν Λιάνδρον ἐφώνιαζεν καὶ φέρνει τῆς ἱππάρην,

πηδᾶ κ' ἑκαβαλίκευσε καὶ παίρνει καὶ κοντάριν (1555)
καὶ ἀπὸ μακρῆα μ' ἐφώναζε: «Ἐδὰ σὲ βλέπω, Ἀκρίτη.»
Καὶ τὸ κοντάρι ἐμάκρυνε τὴν κονταρίαν μὲ δώσει.
Σπαθῆάν τῆς φάρας ἔδωκα ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλιν·
τὰ δύο μέρη ἐσχίσθησαν καὶ ἔπεσαν παρὰ μίαν· @1
ἦτον καὶ ≤ή≥ σέλα πάντερπνος, ὅλη κατεζουλίστην, (1560)
καὶ ἀπέμεινεν ἡ Μαξιμού, πεζή, ἔλεεινὴ εἰς τὸν κάμπον.
Τὸ ὑπόδημά μου ἐφίλησεν καὶ οὕτως μὲ παρεκάλει:
«Κύρκα, φοβήσου τὸν Θεόν, πάλιν συμπάθησέ με
_____ εἰς τὴν μωρίαν τούτην·
παρὰ σαλῶν καὶ ἄτακτων ἀνθρώπων ἐδιδάχτην· (1565)
καὶ ἐσὺ μόνος μὲ κέρδισε καὶ ἄλλος μὴ μὲ κερδίση.»
Καὶ ≤τότε≥ ἐγὼ τὴν Μαξιμού οὕτως ἀπιλογήθη:
«Μὰ τὸν Θεόν, ἡ Μαξιμού, οὐκ ἔν' τὸ ἐνθύμημά σου·
τὴν κόρην τὴν ἐγὼ φιλῶ τῶν εὐγενῶν ὑπάρχει·
ἔχει γὰρ πλοῦτος ἄπειρον καὶ συγγενοὺς ἐνδόξους (1570)
καὶ ἀδέλφια πολυορεκτικὰ καὶ ἀδελφοὺς πλουσίους,
καὶ πάντας ἐξηρνήσατο καὶ μετὰ μέναν ἦλθεν·
καὶ ὁ Θεὸς ὁ πάντων δυνατὸς αὐτὸς νὰ μᾶς χωρίση.
Εἰ δὲ ἂν ὀρμῆς νὰ πορνευθῆς, ἐγὼ νὰ σοῦ τὸ ποίσω.»
Καὶ ἐπέζυσα τὸν μαῦρον μου καὶ λύω τ' ἄρματά μου, (1575)
καὶ τὸ ἐπεθύμα ἡ Μαξιμού γοργὸν τῆς τὸ ἐποῖκα·
καὶ ἀπείτις τῆς τὸ ἔκαμα τῆς Μαξιμοῦς τῆς κούρβας,
εὐθύς ἑκαβαλίκευσα καὶ ἐπῆγα εἰς τὸ κοράσιον.
Καὶ τότε τῆς βεργόλικος ἄκο τὸ τί τῆς λέγω:
«Εἶδες, ὀμμάτια μου καλά, τί ἀνδραγαθίας ἐποῖκα;» (1580)
Καὶ τότε τὸ κοράσιον ἄκου τὸ τί μοῦ λέγει:
«Εἶδα σε, ὀμμάτια μου καλά, τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου,
τὸ πῶς ἐμονομάχησες ὅλους τοὺς ἀπελάτας,
καὶ ὅταν ἐμονομάχησες τὴν Μαξιμὸν τὴν κόρην·
καὶ εἰς τὸ στενὸν τὸ πέραμαν, εἰς τὸ βαθὺν τὸ ρυάκιν, (1585)
πολλὰ πολλὰ μοῦ ἄργησες· πιστεύω νὰ τὴν εἶχες.»
Καὶ τότε τὴν βεργόλικον οὕτως τὴν συντυχαίνω:
«Ὡς ἔδωσα τὸ ἰππάριν τῆς τὴν ὕστεραν ραβδέαν,
ἐξέπεσεν ἡ Μαξιμού ἀπὸ τὸ ἰππάριν κάτω· @1
ἦτον καὶ ≤ή≥ σέλα πάντερπνος, ὅλη κατεζουλίστην, (1590)
καὶ πίστευσέ με, λυγερῆ, ὅτι ἀλήθειαν σὲ λέγω,
ὅτι πολλὰ ἐλυπήθηκα τὰ δύο τῆς τὰ φαρία.»
Καὶ τότε τὸ κοράσιον ἐγέλασε μεγάλως,
στρεφνά, γλυκέα μ' ἐφίλησε καὶ ἐμὲν ἐσυχοφίλει.
Καὶ τότε τὸ κοράσιον οὕτως τὸ συντυχαίνω: (1595)
«Μετὰ τὸ φθείρειν Μαξιμὸν τρία κακὰ τὴν ἐποῖκα·
πρῶτον μὲν ὅτι εἶχα τὴν, δεύτερον ὅτι ἐντράπη,
τρίτον καὶ περισσότερον ἐχάσε τὴν ἀνδρείαν τῆς
καὶ πομπεμένη ἀπόφευγεν ἀπὸ τὸν Μιλιμίτην.»